

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 320/2018-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Budatínska 16, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Em 5/2016, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Em 5/2016 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Miroslava Goliana, Budatínska 16, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Budatínska 16, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Em 5/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“) a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 377/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že návrhom z 22. februára 2016 sa manželka sťažovateľa (matka maloletej dcéry) domáhala úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletej dcére počas trvania manželstva v spojení s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadala, aby jej maloletá dcéra bola zverená do osobnej starostlivosti.

Okresný súd uznesením sp. zn. 51 P 48/2016 z 23. februára 2016 (ďalej len „uznesenie z 23. februára 2016“) dočasne upravil právo osobnej starostlivosti rodičov o maloletú dcéru tak, že ju zveril do osobnej starostlivosti matke, a dočasne upravil právo

styku sťažovateľa s maloletou dcérou, a to právo stretávať sa s ňou každú stredu v týždni od 14.00 h do 18.00 h a každý párný týždeň od soboty od 9.00 h nepretržite do nedele do 18.00 h. Sťažovateľ podal 11. marca 2016 proti uzneseniu okresného súdu z 23. februára 2016 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 11 CoP 316, 317/2016 z 12. júla 2016, ktorým uznesenie okresného súdu z 23. februára 2016 zmenil tak, že *„styk sťažovateľa s maloletou rozšíril o ďalší deň v týždni a to vo štvrtok“*.

Po nariadení predbežného opatrenia o úprave styku sťažovateľa s maloletou dcérou matka podľa tvrdenia sťažovateľa bezdôvodne viackrát (16. marca 2016 a 23. marca 2016) neumožnila sťažovateľovi styk s maloletou dcérou, čo odôvodnila chorobou maloletej dcéry, ktorú si však podľa neho vymyslela.

V dôsledku nerešpektovania predbežného opatrenia sťažovateľ podal 28. apríla 2016 okresnému súdu návrh na výkon rozhodnutia, v ktorom podrobne opísal správanie sa matky, nerešpektujúce právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu. Návrh na výkon rozhodnutia následne doplnil, keďže mu matka maloletej neumožnila styk s maloletou dcérou ani 20. apríla 2016, 23. apríla 2016, 11. mája 2016, 18. mája 2016, 25. mája 2016, 22. júna 2016, 29. júna 2016, 2. júla 2016 a 6. júla 2016. V tejto súvislosti dôvodí, že potvrdenie o chorobe maloletej dcéry pokrývalo len obdobie od 13. apríla 2016 do 22. apríla 2016.

Sťažovateľ návrh na výkon rozhodnutia opätovne doplnil podaniami doručenými okresnému súdu 26. augusta 2016 a následne aj 27. októbra 2016. Keďže okresný súd ani po štvrtom doplnení návrhu na výkon rozhodnutia nekonal, sťažovateľ doručil okresnému súdu 24. apríla 2017 ďalšie doplnenie návrhu, keďže mu matka odmietla umožniť styk s dcérou aj od 12. apríla 2017.

Sťažovateľ uvádza, že s maloletou dcérou sa stretol až 19. apríla 2017 a následne až 20. mája 2017, keď *„začala matka maloletú otcovi riadne odovzdávať a to aj napriek tomu, že maloletá bola chorá a brala antibiotiká“*.

Okresný súd uznesením sp. zn. 37 Em 5/2016 z 25. júla 2017 (ďalej len „uznesenie z 25. júla 2017“) zamietol návrh sťažovateľa na nariadenie výkonu rozhodnutia. Proti uzneseniu okresného súdu z 25. júla 2017 sťažovateľ podal 31. augusta 2017 odvolanie, ktoré okresný súd „*bez dôvodne zadržoval, až do 18. 12. 2017, čím je sťažovateľovi, ale aj maloletej aj naďalej odopierané právo na riadnu súdnu ochranu bez zbytočných prietahov*“.

Keďže matka opätovne odmietla sťažovateľovi maloletú odovzdať na styk, ktorý sa mal realizovať 29. a 30. novembra 2017, sťažovateľ svoje odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 25. júla 2017 doplnil podaním z 18. decembra 2017. V dôsledku jeho podania bol spis predložený krajskému súdu 21. decembra 2017, ktorý následne sťažovateľa vyzval, aby sa vyjadril, „*či matka dodržiava vykonateľné rozhodnutie. Sťažovateľ... KS BA oznámil, že matka vykonateľné PO a NO nedodržiava. Je nepochybné, že od podania návrhu na výkon rozhodnutia do toho času bez vydania právoplatného rozhodnutia, ubehlo takmer 23 mesiacov ako dôsledok nečinnosti najmä Okresného súdu...*“.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že ústavný súd by nemal pri posudzovaní namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádzať z prepočítavania času od podania návrhu do rozhodnutia o veci samej, „*ale na intenzitu porušeného práva zohľadnením aj dôsledkov porušeného práva matkou spôsobením zdravotných problémov maloletej, keďže maloletej bol matkou odopieraný styk s jej najbližšou osobou...*“.

Okresný súd podľa sťažovateľa nepostupoval v súlade s procesno-právnymi predpismi, a teda spôsobom, aby čo najrýchlejšie prejednal a jeho veci rozhodol spravidla na jednom pojednávaní, a preto podľa jeho názoru porušil jeho základné práva zaručené čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného

súdu v napadnutom konaní a základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, prikáže okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a prizná mu úhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. IV. ÚS 320/2018 zo 16. mája 2018 ju v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní prijal na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 293/2018 z 29. júna 2018 ústavný súd informoval o tom, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci sťažnosti. Zároveň aj napriek náležitému oboznámeniu sa s judikatúrou ústavného súdu vo veci zbytočných prietáhov predseda okresného súdu uviedol, že narastajúci nápad vecí na okresnom súde a čoraz väčšia zaťaženosť sudcov tohto súdu neumožnia v budúcnosti bez zásadného systémového personálneho posilnenia zabrániť tomu, aby k zbytočných prietahom nedochádzalo.

Prílohou prípisu predsedu okresného súdu boli žiadosť o úpravu záväzného rozpisu počtu miest sudcov na rok 2018 adresovaná predsedovi krajského súdu a stanovisko vo veci sťažovateľa konajúcej zákonnej sudkyne [REDACTED] (zákonná sudkyňa vo veci sťažovateľa od 1. februára 2017). V stanovisku doručenom predsedovi okresného súdu 25. júna 2018 zákoná sudkyňa uviedla chronologicky zoznam procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní, v ktorom je uvedené, že:

„návrh bol podaný dňa 28. 04. 2016,

- uznesením tunajšieho súdu zo dňa 09. 05. 2016 (č. l. 22) bol maloletej ustanovený opatrovník; kancelárii bola dňa 09. 05. 2016 (č. l. 22) daná úprava doručiť uznesenie o ustanovení opatrovníka maloletej účastníkom konania; úprava bola realizovaná

v kancelárii súdneho oddelenia dňa 25. 07. 2016; rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 08. 2016,

- kancelárii bola dňa 09. 05. 2016 (č. l. 23) daná úprava doručiť návrh s výzvou na vyjadrenie sa k návrhu; úprava bola realizovaná v kancelárii súdneho oddelenia dňa 25. 07. 2016; návrh s výzvou na vyjadrenie prevzal KO dňa 02. 08. 2016 a matka dňa 01. 08. 2016,

- kancelárii bola dňa 19. 09. 2016 (č. l. 27) daná úprava požiadať o súčinnosť opatrovníka maloletej pri zisťovaní informácií o dôvodoch nepodrobenia sa rozhodnutiu a o poskytnutie súčinnosti pri preverovaní týchto dôvodov s povinnosťou predložiť súdu písomnú správu o zistených skutočnostiach; úprava bola realizovaná dňa 25. 10. 2016; opatrovník maloletej žiadosť o súčinnosť prevzal dňa 26. 10. 2016 kancelárii bola dňa 14. 11. 2016 (č. l. 36) daná úprava vyzvať OO PZ Dunajská Lužná, aby poskytnutím súčinnosti súdu doručil aktuálny stav trestnej veci vedenej pod ČVS: ORPZ BA II-OKP-9-020/2016 vo veci trestného oznámenia podaného otcom maloletej pre prečin ohrozenia mravnej výchovy mládeže, ktoré trestné oznámenie im bolo odstúpené dňa 20. 03. 2016; výzva bola realizovaná dňa 16. 11. 2016; OO PZ doručená dňa 28. 11. 2016; zároveň bola daná úprava kancelárii doručiť doplnenie návrhu otca z č. l. 26 opatrovníkovi maloletej a matke; výzva bola realizovaná dňa 16. 11. 2016; opatrovníkovi bol doplnený návrh doručený dňa 24. 11. 2016 a matke dňa 28. 11. 2016,

- vo veci bol nariadený termín pojednávania na deň 16. 11. 2016 (úprava na č. l. 36) + zoznam pojednávani na deň 16. 11. 2016 (č. l. 37), podľa ktorého bol nariadený termín pojednávania na 16. 11. 2016 o 12.00 hod. na č. d. 11 + zápisnica z pojednávania na č. l. 39; v spise sa nenachádzajú doručienky predvolania na pojednávanie,

- kancelárii bola dňa 16. 11. 2016 (č. l. 47) daná úprava, doručiť doplnenie návrhu otca z č. l. 44 opatrovníkovi maloletej s výzvou preveriť tvrdenia otca v doplňujúcom návrhu a výsledok prešetrenia oznámiť súdu a matke s výzvou na vyjadrenie sa k doplňaciemu návrhu; úprava v roku 2016 nebola realizovaná.

Po 01. 02. 2017, kedy mi bol spis pridelený, zo spisu vyplýva, že kancelárii bola dňa 25. 01. 2017 (č. l. 52) daná úprava predložiť spis na prerozdelenie po [REDAKOVANÉ], nakoľko bol v súdnom oddelení 39P bez prerozdelenia: dňa 01. 02. 2017 bol spis pridelený do súdneho oddelenia 39P, sudkyňi [REDAKOVANÉ],

- kancelárii bola dňa 25. 01. 2017 (č. l. 52) daná úprava šetriť realizáciu úpravy z č. l. 47, pričom bolo zistené, že úprava zákonnej sudkyne v kancelárii realizovaná nebola - následne bola realizovaná dňa 06. 03. 2017 a matke bol doplnený návrh s výzvou na vyjadrenie doručený dňa 13. 03. 2017 a opatrovníkovi maloletej dňa 13. 03. 2017 + opätovne bol požiadaný o súčinnosť opatrovník maloletej, ktorý na predchádzajúce dožiadania súdu nereagoval a OO PZ Senec, ktorý taktiež nereagoval na predchádzajúce dožiadanie súdu - úprava bola realizovaná dňa 06. 03. 2017 a dožiadanie bolo opatrovníkovi maloletej doručené dňa 13. 03. 2017 a OO PZ dňa 14. 03. 2017 PZ matky maloletej sa písomne vyjadril podaním, doručeným súdu dňa 22. 03. 2017 (č. l. 59) opatrovník maloletej súdu dňa 04. 04. 2017 doručil vyjadrenie (č. l. 61),

- PZ otca doručil súdu dňa 24. 04. 2017 (č. l. 62) doplnenie návrhu,

- kancelárii bola dňa 05. 05. 2017 (č. l. 64) daná úprava doručiť vyjadrenie z č. l. 59 PZ otca a opatrovníkovi maloletej (doručené dňa 29. 05. 2017) + vyzvať PZ otca, aby súdu v lehote 10 dní oznámil, či prebieha styk otca s maloletou v zmysle právoplatného súdneho rozhodnutia (doručené dňa 19. 06. 2017) + vyzvať PZ matky, aby súdu v lehote 10 dní doložil do spisu splnomocnenie na zastupovanie matky v konaní a potvrdenie ošetrojúcej lekárky maloletej, či a v ktorých dňoch od 03/2016 bola maloletá chorá a potvrdenie o hospitalizácii maloletej (doručené dňa 05. 06. 2017),

- OO PZ Dunajská Lužná podaním, doručeným súdu dňa 24. 03. 2017 (č. l. 67), založeným do spisu dňa 30. 06. 2017 súdu oznámilo, že predmetné trestné konanie sa skončilo dňa 10. 05. 2016 vydaním uznesenia o odmietnutí veci. ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 07. 2016 PZ matky súdu dňa 28. 06. 2017 doručil plnomocenstvo, potvrdenie ošetrojúcej lekárky, potvrdenie o hospitalizácii maloletej, potvrdenie zamestnávateľa o OČR (č. l. 68 - 73),

- PZ otca súdu dňa 28. 06. 2017 doručil vyjadrenie k výzve súdu (č. l. 74), ktoré bolo doručené PZ matky dňa 01. 08. 2017 a opatrovníkovi maloletej dňa 01. 08. 2017 (č. l. 167),

- uznesením zo dňa 25. 07. 2017 na č. l. 165 bol zamietnutý návrh otca na nariadenie výkonu rozhodnutia, ktoré rozhodnutie bolo doručené PZ matky dňa 01. 08. 2017, PZ otca dňa 18. 08. 2017 a opatrovníkovi maloletej dňa 01. 08. 2017 (č. l. 167),

- PZ otca podal proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia odvolanie, doručené súdu dňa 04. 09. 2017 (č. l. 168),

- kancelárii bola dňa 06. 09. 2017 (č. l. 172) daná úprava, doručiť odvolanie otca s výzvou vyjadriť sa k odvolaniu v lehote 10 dní od doručenia PZ matky a opatrovníkovi maloletej; úprava bola realizovaná dňa 08. 09. 2017 a odvolanie bolo doručené PZ matky dňa 19. 09. 2017 a opatrovníkovi maloletej dňa 18. 09. 2017 (č. l. 172),

- spis mi bol predložený dňa 07. 12. 2017 a v tento deň bola vyhotovená predkladacia správa a bola daná úprava kancelárii predložiť spis odvolaciemu súdu (č. l. 176), ktorému bol spis doručený a dňa 21. 12. 2017 (č. l. 177) bolo za spisom zaslané odvolaciemu súdu podanie PZ otca, doručené súdu dňa 18. 12. 2017 (č. l. 178) a dňa 04. 01. 2018 podanie PZ otca, doručené súdu dňa 28. 12. 2017 (č. l. 180),

- uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. 03. 2018 sp. zn. 21 CoE/377/2017-196 bolo uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 25. 07. 2017 č. k. 37 Em/5/2016-165 zrušené a vec bola súdu vrátená na ďalšie konanie dňa 26. 03. 2018 (č. l. 196),

- uznesením zo dňa 02. 05. 2018 č. k. 37 Em/5/2016-198 súd zamietol návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia; rozhodnutie bolo doručené PZ otca dňa 04. 06. 2018, PZ matky dňa 21. 05. 2018 a opatrovníkovi maloletej dňa 17. 05. 2018. a to z dôvodu, že v priebehu konania o návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia došlo ku zmene vykonateľného exekučného titulu, rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. 02. 2016 č. k. 51 P/48/2016-16 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 07. 2016 sp. zn. 11 CoP/316, 317/2016 v časti úpravy styku oprávneného otca s maloletou, keď styk otca s maloletou je v súčasnosti upravený uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14. 03. 2018 č. k. 38 P/55/2018-21, vykonateľným dňa 03. 04. 2018 a právoplatným dňa 19. 04. 2018. z ktorého dôvodu nemožno viesť výkon rozhodnutia podľa pôvodného exekučného titulu,

- otec maloletej podal proti uzneseniu z č. l. 198 odvolanie dňa 20. 06. 2018, ktoré odvolanie s výzvou na vyjadrenie v lehote 10 dní, bolo doručené PZ matky a KO na pojednávaní dňa 21. 06. 2018 (v inej veci).“

Zákonná sudkyňa vo svojom stanovisku informovala aj o ďalších konaniach vo veci úpravy práv a povinností rodičov k maloletej dcére, pričom v tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že „vo veci styku otca s maloletou, v súčinnosti s opatrovníkom maloletej,

došlo k zlepšeniu vzťahov rodičov a súd uznesením zo dňa 14. 03. 2018 č. k. 38 P/55/2018-21, právoplatným dňa 19. 04. 2018 do právoplatného skončenia konania, vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 51 P/48/2016 upravil styk otca s maloletou v širšom rozsahu, a to tak, že otec je oprávnený sa stretávať s maloletou každý kalendárny týždeň od stredy od 14.00 hod. nepretržite do štvrtka do 18.00 hod. a od piatka párneho kalendárneho týždňa od 14.00 hod. nepretržite do pondelka nepárneho kalendárneho týždňa do 9. 00 hod., čím bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. 02. 2016 č. k. 51 P/48/2016-16 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 07. 2016 sp. zn. 11 CoP/316, 317/2016-133 v časti úpravy styku otca s maloletou. Otec maloletej na tunajší súd podal tiež dňa 28. 06. 2017 návrh, aby mu súd udelil súhlas k podaniu žiadosti na príslušnom orgáne na zmenu/doplnenie priezviska maloletej. V tomto konaní na pojednávaní konanom dňa 05. 06. 2018 otec súdu uviedol, že s maloletou sa stretáva v zmysle nariadeného neodkladného opatrenia zo dňa 14. 03. 2018 č. k. 38 P/55/2018-21, matka mu umožňuje stretávať sa s maloletou až na jedenkrát dňa 15. 05. 2018, kedy mala maloletá vystúpenie v materskej škole. Matka zhodne s otcom uviedla, že otec sa s maloletou stretáva, matka mu stretávanie umožňuje. “.

Vo veci konajúca zákonná sudkyňa predsedu okresného súdu upozornila zároveň na vysoký nápad vecí v príslušných súdnych oddeleniach a konštatovala, že pre dlhodobu existujúci uvedený stav „zjavne hrozí, že pridelené veci nemožno vybavovať v zákonných lehotách a bez zbytočných prietáhov v riadnom pracovnom čase“.

Ústavný súd zistil, že prehľad úkonov uvedený vo vyjadrení vo veci konajúcou sudkyňou okresného súdu v zásade zodpovedá obsahu spisu, a preto ho považoval za relevantný podklad pre svoje rozhodovanie.

Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti môže byť dotknutá ako účastníčka napadnutého konania okresného súdu aj povinná (ďalej aj „dotknutá osoba“), ústavný súd ju v zmysle § 51 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyzval na vyjadrenie sa k sťažnosti.

Vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu 26. júla 2018 povinná ako dotknutá osoba dôrazne poprela tvrdenia sťažovateľa o tom, že maloletú dcéru odmietala odovzdať na styk. Zdôraznila v tejto súvislosti, že styk sťažovateľa s maloletou dcérou sa nerealizoval len v prípadoch, keď maloletá dcéra bola chorá, alebo, keď s ním odmietla ísť sama. V závere uviedla, že konania, ktorých účastníkmi sú sťažovateľ a povinná, trvajú neprimerane dlho aj z dôvodu, že sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu *„podáva návrhy na vydanie neodkladných opatrení, na výkon rozhodnutia a taktiež odvolania proti uzneseniam, týkajúcich sa ustanovenia súdneho znalca...“*.

Ústavný súd následne vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril k tomu, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci, a zároveň mu zaslal prípis predsedu okresného súdu z 29. júna 2018 spolu so stanoviskom vo veci konajúcej zákonnej sudkyne, ako aj stanovisko dotknutej osoby doručené ústavnému súdu 26. júla 2018. Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 23. augusta 2018 oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, a zároveň zdôraznil, že trvá na podanej sťažnosti. V konkrétnostiach v relevantnej časti svojho podania opätovne uviedol, že okresný súd pojednávanie na 16. november 2016 nenariadil, pričom svoje opatrenia vôbec nerealizoval, takže *„zo správania sa súdu vidieť, že tento pri tak závažnej právnej veci ako je zabezpečenie vykonateľnosti súdneho rozhodnutia vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa nekonal celé mesiace a mám za to, jeho nečinnosť nemožno ničím ospravedlniť a už vôbec nie nedostatkom sudcov či iného personálu“*.

K tvrdeniam matky maloletej týkajúcim sa dôvodov nerealizácie styku sťažovateľa s maloletou právny zástupca sťažovateľa zdôrazňuje, že sú nepravdivé, keďže po viac ako roku od podania návrhu na výkon rozhodnutia vo veci starostlivosti o maloletú matka maloletej sťažovateľovi odovzdávala maloletú aj v čase, keď bola chorá.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na konaní ústneho pojednávania, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku [predovšetkým z § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku], ktorý bol platný a účinný do 30. júna 2016, a v súčasnosti je implikovaná v zásade vyplývajúcej z čl. 17 a v § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez prieťahov je vyjadrená napr. aj v § 30 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj „CMP“), podľa ktorého po začatí konania postupuje súd v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentracie konania).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri poskytovaní ochrany práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv, ktorého obsahové komponenty sú v zásade identické s obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, uplatňuje kritérium významu veci z pohľadu sťažovateľa a v tejto súvislosti diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín; ide o konania vyžadujúce primeranú rýchlosť, osobitnú rýchlosť alebo výnimočnú rýchlosť (m. m. III. ÚS 254/2015, III. ÚS 181/2011).

Ak ide o konania týkajúce sa rodičovských práv, ESLP požaduje od vnútroštátnych súdnych orgánov výnimočnú rýchlosť konania (m. m. I. ÚS 304/2011). Aj ústavný súd pri posudzovaní konania sťažovateľa vychádzal z kritéria výnimočnej rýchlosti požadovanej v prípadoch konaní o rodičovských právach, medzi ktoré nepochybne patrí aj konanie o výkon rozhodnutia vo veci výchovy maloletých detí.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti hodnotil a prisúdil význam plynutia lehoty vo vývoji dieťaťa z hľadiska budovania citových väzieb k osobám, v ktorých výchove a starostlivosti sa nachádza, ako aj k osobám, s ktorými je alebo nie je v pravidelnom kontakte (pozri II. ÚS 35/01). Judikatúra ústavného súdu tak zdôrazňuje špecifickú povahu konaní týkajúcich sa rodičovských práv vyžadujúcich si prístup s osobitnou starostlivosťou. Špecifickému charakteru konania o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí korešponduje aj osobitý účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorým je v danom prípade pružnosť konania garantujúca promptnosť donucovacej moci štátu zabezpečujúcej vynútenie plnenia povinností vyplývajúcich zo súdnych rozhodnutí o výchove maloletých detí a o úprave styku s nimi (m. m. III. ÚS 254/2015).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií ústavný súd posudzoval aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Predmetom napadnutého konania okresného súdu je zabezpečenie výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých podľa § 370 a nasl. CMP, a to realizácia práva sťažovateľa na styk s jeho maloletou dcérou. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o nariadenie výkonu

rozhodnutia vo veciach maloletých tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, pričom napriek špecifickej povahe takéhoto konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci ho v zásade nemožno považovať za právne zložité (m. m. IV. ÚS 155/2018).

Pokiaľ ide o hľadisko skutkovej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že s prihliadnutím na charakter konania zaisťujúceho nariadenie výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých z dôvodu nevyhnutnosti zistiť, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu, o výkon ktorého ide, a či prípadne existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, je takéto konanie v zásade skutkovo zložitejšie, keďže aj v dôsledku princípu materiálnej pravdy, ktorý sa uplatňuje v civilných mimosporových konaniach, sa kladú zvýšené nároky na vo veci konajúci všeobecný súd v kontexte jeho povinnosti zisťovať skutočný stav veci, nielen skutkový, teda účastníkmi tvrdený (čl. 6 CMP).

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zo zistení ústavného súdu s prihliadnutím na prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní nevyplýva, že by celková dĺžka napadnutého konania bola negatívne ovplyvnená správaním s'ťažovateľa. Ústavný súd však nemôže opomenúť skutočnosť, ktorú zvýraznil už v predchádzajúcom rozhodnutí ústavného súdu o obdobnej s'ťažnosti s'ťažovateľa (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 255/2017 z 12. apríla 2017), a síce, že k predĺženiu napadnutého konania prispeli svojím správaním aj kolízny opatrovník a matka maloletej dcéry (povinná), ktorí na výzvy okresného súdu o vyjadrenie sa v určených lehotách nereagovali.

Kolízny opatrovník na výzvy okresného súdu doručené mu 26. októbra 2016 a 13. marca 2017 na poskytnutie súčinnosti a predloženie písomnej správy týkajúcej sa zisťovania skutočností dôležitých pre rozhodnutie reagoval až podaním doručeným okresnému súdu 4. apríla 2017 a matka maloletej (povinná) na výzvy okresného súdu

doručené jej 1. augusta 2016, 28. novembra 2016 a 13. marca 2017 reagovala až podaním doručeným okresnému súdu 22. marca 2017. V tejto súvislosti však ústavný súd zdôrazňuje, že bolo predovšetkým zodpovednosťou vo veci konajúceho okresného súdu, aby sa vysporiadal s pasivitou účastníkov konania tak, aby bola naplnená z povahy predmetu napadnutého konania vyplývajúca požiadavka na urýchlené rozhodnutie veci.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Samotné konanie vo veci nariadenia výkonu rozhodnutia v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného mimosporového poriadku prebieha v dvoch fázach, a to vo fáze nariadenia výkonu rozhodnutia a jeho samotného výkonu (uskutočnenia). V súlade s § 3 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých, je všeobecný súd po podaní návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 CMP) alebo po začatí konania, ktoré sa začína bez návrhu (§ 376 ods. 2 CMP), pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia povinný zisťovať, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu a či existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu.

Zatiaľ čo podľa predchádzajúcej právnej úpravy bola predpokladom nariadenia výkonu rozhodnutia predchádzajúca aktivita všeobecného súdu zameraná na dobrovoľné plnenie povinného, podľa súčasnej platnej a účinnej právnej úpravy obsiahnutej v Civilnom mimosporovom poriadku si začatie personálnej exekúcie takúto predchádzajúcu aktivitu všeobecného súdu pred nariadením výkonu rozhodnutia už nevyžaduje. Zmierovacia (mediačná) fáza sa presunula v konaní až po nariadení výkonu rozhodnutia všeobecným súdom.

V rámci posudzovaného kritériá ústavný súd s prihliadnutím na už uvedené požiadavky ochrany práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (svojím obsahom totožné so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) vyplývajúce z judikatúry ESĽP zohľadnil predovšetkým požiadavku výnimočnej rýchlosti konania kladúcu vyššie nároky na aktivitu konajúceho súdu a sprísňujúcu hodnotenie jeho prípadnej nečinnosti v priebehu súdneho konania.

Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní zistil viacero období krátkodobej nečinnosti, v ktorých okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, ako aj existenciu neefektívnej činnosti, ktorá sa v konečnom dôsledku prejavila v predčasne vydanom rozhodnutí o návrhu sťažovateľa.

Ústavný súd prihliadajúc na prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní konštatuje v súvislosti s realizáciou úprav v kancelárii príslušného súdneho oddelenia kratšie obdobia neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, a to od 9. mája 2016, keď bolo okresným súdom vydané uznesenie o ustanovení opatrovníka maloletej dcéry a bola daná úprava doručiť citované uznesenie do 25. júla 2016, keď boli realizované úpravy doručovania citovaného uznesenia okresného súdu a výziev na vyjadrenie sa k návrhu sťažovateľa, a od 25. júla 2016 do 25. októbra 2016, keď bola realizovaná úprava doručovania výzvy kolíznemu opatrovníkovi (úprava bola kancelárii príslušného súdneho oddelenia daná na realizáciu už 19. septembra 2016).

Ústavný súd hodnotí postup okresného súdu pri nariadovaní pojednávania na 16. november 2016 ako nesústredený, keďže pojednávanie bolo nariadené na tento deň, ale v spise sa nenachádzajú doručky predvolania účastníkov konania na nariadené pojednávanie. Nesústredenosťou trpí aj postup okresného súdu pri doručovaní doplnenia návrhu sťažovateľa povinnej (podľa spisu pokyn na jeho doručenie bol vydaný 16. novembra 2016, ale realizovaný až po urgencii novou zákonnou sudkyňou 6. marca 2017).

Neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu možno podľa názoru ústavného súdu identifikovať aj pri predkladaní spisu okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 37 Em 5/2016 z 25. júla 2017. Spis na rozhodnutie o opravnom prostriedku bol predložený krajskému súdu až 21. decembra 2017, a to aj napriek tomu, že lehota na vyjadrenie sa k odvolaniu sťažovateľa márne uplynula kolíznemu opatrovníkovi a povinnej už koncom septembra 2017.

Na základe uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že nesústređeným a nekoncentrovaným postupom okresného súdu, ako aj neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti okresný súd o návrhu sťažovateľa už rozhodol a uznesením č. k. 37 Em 5/2016-198 z 2. mája 2018 návrh sťažovateľa zamietol, ústavný súd návrhu sťažovateľa, aby okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov, nevyhovet (bod 4 výroku tohto nálezu).

II.2 K namietanému porušeniu čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

V spojení s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

V súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd už vo vzťahu k skupine základných práv ustanovených v čl. 46 až čl. 50 ústavy pripustil, že závažné porušenie niektorého zo základných práv zaručených čl. 46 až čl. 50 ústavy, môže spôsobiť zároveň aj porušenie iného základného práva zaručeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Osobitne tento záver podľa názoru ústavného súdu platí o potenciálnom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to vzhľadom na jeho kľúčové postavenie v tejto skupine základných práv. Nevyhnutným predpokladom pre uplatnenie tohto záveru je však intenzita, ktorou k porušeniu niektorého zo základných práv zaručených čl. 46 až čl. 50 ústavy dôjde (m. m. III. ÚS 335/2016).

V konkrétnych okolnostiach veci porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takúto intenzitu nedosahuje, keďže okresný súd aj napriek nesústreďenému postupu a kratším obdobiam nečinnosti vo veci návrhu sťažovateľa rozhodol v relatívne krátkom čase po vrátení veci krajským súdom na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený krajským súdom 26. marca 2018, pričom okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 37 Em 5/2016 z 2. mája 2018.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nedosahuje podľa názoru ústavného súdu intenzitu, ktorá by dovoľovala vysloviť záver o odmietnutí možnosti sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zo strany príslušného všeobecného súdu, prípadne záver o zásahu do jeho rodičovských práv. Ústavný súd preto návrhu sťažovateľa na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy nevyhovet (bod 4 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 10 000 € z dôvodu narušenia citových väzieb medzi ním a maloletou dcérou, ku ktorým v dôsledku nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní o návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia vo veci výchovy maloletého došlo.

Podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, berúc do úvahy predovšetkým neospravedlňujúcu nesústredenosť postupu okresného súdu, ako aj povahu prejednáwanej veci, ústavný súd považoval za odôvodnené sťažovateľovi priznať finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Ústavný súd napokon rozhodol o úhrade trov konania, ktoré vznikli sťažovateľovi v súvislosti s jeho zastupovaním v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil úhradu trov konania v sume 312,34 €.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri rozhodovaní o priznaní úhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak. Táto podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za I. polrok 2017, keďže ide o úkony vykonané v roku 2018, predstavovala sumu 921 €.

Sťažovateľovi patrí úhrada trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 153,50 € a režijný paušál 9,21 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Celková úhrada trov konania, ktorá prináleží sťažovateľovi, tak predstavuje sumu 325,42 €. Sťažovateľ si v návrhu na rozhodnutie vo veci uplatnil úhradu trov konania v sume 312,34 €. Pridržiavajúc sa zásady *ne ultra petitem*, ktorá ústavnému súdu bráni rozhodnúť nad rámec petitu sťažnosti, teda toho, čoho sa sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie domáha, ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v požadovanej sume 312,34 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 255 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2018